

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Cap. VII. Ostendit quæ sit pœna, quam animæ quibus Dominus eas gratias
confert de suis peccatis sentiunt. Dicit præterea quantus error sit, quod
animæ quantum libet spirituales Christi humanitatem, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

retis! nam tam modicus serius præconij est vsus, vt mirum non sit ipsum à mundanis hominibus notari.

O infelicia tempora, miseramque vitam in qua hodie viuunt! e contra felices illæ, super quas felix illa fors cecidit, vt procul ab ea agat & sequestrat! Singulare nonnumquam intra meipsum gaudium sentio, cū sorores has simul congregatas intuens illas tā ingenti introitum gaudio perfusas video, vt, quæ plus potest, magis etiā in Domini laudes prorumpat, q̃ se in monasterio agere cernat: etenim ad oculū & apertissimè videre est, hæc ab interioribus animæ penetralibus promanare. Hoc sæpius & identidem faceretis, carissimæ, vellem; nam dum aliqua id facere incipit, ceteræ ad idem faciendū animantur & excitantur. Cuiā enim rei melius lingua impendi vestra, dum simul congregatæ estis, potest, quā Dei laudibus celebrandis, cū tot tantæq; eius celebrandi de prædicandiq; causas habeamus? Vtinam Maiestas eius sæpè hunc orationis affectum & modum vobis det, cū is tam securus & utilis sit! nā vt per diligentiam & operā ipsæ nostram eū assequamur, frustra erimus; est enim quid admodū supernaturale, & sæpè ad integrū diē durat. estque anima tūc, perinde ac qui permultum bibit; non tantum tñ, vt extra sensus sit, aut eorum vsum amiserit; aut ad instar melancholici, qui sensū quidē penitus nō amisit, at à re, q̃ imaginatio ei impressit, minimè recedit, neq; vlli⁹ suasu verbisue ab ea diuelli potest. Certè cōparationes hæ, ad tā dignā & tanti pretij rem declarandam, nimis quā crassæ sunt; sed alias conuenientiores ingenium meū adinuenire non potest. Porro ita ferēs habet, vt gaudium hoc eam vsque ad eō sui & aliarum rerum omnium immemorem reddat, vt non aliud, quā ea quæ ab hoc suo gaudio proficiuntur, Dei videlicet laudes & præconia, loqui proponat aut possit. Itaque animam hanc adiuuemus, carissimæ; ad quid enim posthac sensum ampliùs habere volumus? quid est, quod magis nos recreare possit? Et in hoc nos iuuent quotquot in mundo sunt creaturæ, per omnia sæculorū secula. Amen, Amen, Amen.

*Deum lau-
dare quā
sit salutare
& utile.*

CAPVT VII

OSTENDIT, QVALIS SIT POENA, QVAM ANIMAE quibus eas, quæ dictæ sunt, gratias Dominus confert, de suis peccatis sentiunt. Dicit præterea, quantus sit error, quod anima, quantumlibet spirituales, Domini ac Redemptoris nostri Iesu Christi humanitatem, & sacratissimam illius passionem & vitam; nec non gloriosam eius matrem, ac reliquos sanctos, præ oculis, & velut præsentibus sibi habere, non assuescant. Est hoc ipsum lectū perutile.

Forſan

S.
Theresia

Opera

IV II
106

Dolor de peccatis non minuitur per sequentes gratias, & quanto iust.

Forſan exiſtimabitis, cariffimæ, has animas, quibus Dominus ſpeciali ac ſingulari modo cõmunicat (& illæ præſertim id ceptare poterunt, quibus huiusmodi gratias ſentire nondum daturum ſi enim eas ſemel habuerint, & illæ à Deo venerint, facile quæ daturum ſunt intelligent) tam ſecuras & certas iam eſſe poſſe, quod perpetuo ſo ſint fruaturæ, nihil vt poſthac eas timere, aut ob priora peccata necceſſum ſit: ſed grauiſſimè in eo errabitis: etenim ipſe de peccatis dolor eo magis augetur, quo plus à Deo gratiarum participatur: neque ante (vt mihi ipſa mihi perſuadeo (ceſſabit, quàm peruenerimus eo, nihil eſt quod nos contriſtet aut perturbet. Quamquam (vt verum ſitear) vno tempore maioris & intenſior ſit quam alio, imo, ad hæc uerſus ac varius eſt. neque enim anima iam recordatur peccatorum ſuppliciorum, quæ ob eadem promeruit, ſed quàm ipſa ingrata fuerit erga illum, cui tam multum debet, & obligata eſt, quique adeo dignus eſt cui ab vniuerſis ſeruiatur. Etenim, ex hiſce diuinitus ſibi conceſſis magnitudinibus, ipſam diuinam multo melius colligit. Minus ſecum ipſa, quomodo tam audax & temeraria fuerit: deplorat ad hæc quod tam bonum Dominum tam parum ſit reuerita, & id adeo obliuſum & impertinens ei videtur, vt identidem ſe ipſa deplorat atque affligat, dum ſeſe, ob res adeo viles tantam tamque potentem Maieſtatem deſeruiſſe, recordatur. Imò verò, magis huius rei, in mentem veniente gratiarum quas recipit, nam cum ea tam magnæ ſint vt ſunt illæ quæ dictæ ſunt, & adhuc dicuntur, nihilominus hæc velut ab impetu ſolò quodam flumine abripi, & ſuo tempore rursus reduci videntur: peccata vero, ad inſtar cæni in fundo iugiter hærentis ſunt, eo quod aſſiduam memoria reuiniſcere videntur, idque non ſine maxima quadam afflictione & tormento. Noui quendam, quæ præterquam quod ad Deum vultum mori vellet, maximè quoque mortem deſiderabat, ne ſemper & continuo hocce tormentum ſentiret, ex eo ſcilicet proueniens, quod adeo ſe ingratham præſtitiffet ei, cui ſemper tam multis nominibus tarrat hætenus obſtricta, & etiam eſſe debebat. Itaque nullius peccata adeo graua eſſe putabat, vt ad ſuorum grauitatem peruenire, aut cum illis comparari poſſent, quod ſciret, ac videret, neminem à Deo ita patienter toleratum & exſpectatum, vel pluribus maioribusque beneficiis obſeruum eſſe, ac ſe.

*Anima ſcī
ſi quid timet.*

Quod verò ad infernalium pœnarum timorem attinet, illum minime habent, quod verò timent ne Deum ſuum aliquando amittant: id maximè eas angit & cruciat, attamen admodum raro. Omnis verò eorum timor circa hoc verſatur, ne ſuam Deo manum ab illis ſubtrahente deſpectum eum offendant; itaque ſe rursus in illo tam miſero ſtatu conſtitutum vident.

videant, in quo ad aliquod se tempus egisse viderunt. etenim de afflictione aut gloria propria ne hilum laborant aut solliciti sunt. Si vero purgatorii poenis diu detineri aut cruciari non desiderant, magis id sit, ne tam diu Deo suo careant quamdiu ibi agent, quam quod pœnas & tormenta quæ sustinenda ibi sunt, vereantur. Equidem vsque adeo securum & tutum non existimo, vt anima, quantumcumq; Deum sibi fauentem & beneuolum experiatur, vnquam obliuiscatur, quod sese aliquando in miserabili statu constitutam viderit: nam, tamen id pœnosum & permolestum sit, multis tamen in rebus salutare & vtile est. Fortasse mihi, eo quod ita improba & nequam fui, id sic videtur; atque hæc est causa cur semper rem hanc in memoria mea habeam. quæ vero semper, & per omnia, bonæ vitæ fuerunt, nihil huiusmodi sentient, esto, quamdiu in mortali hoc corpore viuimus, semper labamur & impingamur. Neq; vero pœna hæc alleviatur aut minuitur, quod à Domino peccata iam condonata, & obliuioni tradita esse cogitemus; quin imò per hanc cogitationem adaugetur, dum tantam bonitatem eius ac benignitatem quis considerat, & illi gratias videt conferre, qui non tam has, quam inferni supplicia promeruerat. Crediderim equidem hoc ipsum, in S. Petro Apostolo ac Maria Magdalena molestum martyrium fuisse; nam quod tam intensum ac vehementem Dei amorem haberent, simul quoque tot ab eo gratias recepissent, illiusque magnitudinem & Maiestatem perfectissime cognoscerent, nimis quam molestum id iis & graue fuerit, & acutissimum quemdam tenerimi doloris sensum attulerit oportet.

Non est bene obliuiscere priora peccatorum.

Putabitis quoque eum, qui rebus tam sublimibus iam fruitur, non iam amplius de sacratissima Domini nostri Iesu Christi humanitate meditari debere, quod iam totus exercitio amoris incumbat. Hac de re alio in loco satis diffusè scripsi: in qua licet plurimos, qui mihi contradicerent, meque id minimè intelligere iactarent, habuerim (esse quippe id vias, per quas Dominus animas prout lubet conducit, & cum iam prima illa principia transierint, longè esse satius tractare ea quæ diuinitatis sunt, & corporea relinquere) numquam tamen eò me suis argumentis pertrahent, vt hancce bonam esse viam fatear, fieri potest me errare, & eiusdem nos esse sententiæ, & idem dicere. At notaui, hac me diabolus via conatum esse decipere, vnde ita iam experta & edocta sum; vt, quamuis sæpius de ea re egerim, iterum tamen ipsum hic repetere velim, vobis vt caueatis, & valde circumspectè ambuletis, ac videatis, (quod dicere audeo) ne secus, aut aliud quid, docere laborantibus, vllatenus fidem habeatis. Conabor ergo apertiùs hic mentem meam declarare, quam in alio loco fecerim, quia qui (si fortassis quispiam,

Humanitatis iumento. recordatio perutilis est.

S.
Theresiae

Opera

IV VI
16

vti se facturum dixerat; hac de re scripserit) in eiusdem declaratione
fufior erit, bene certè faciet; verùm dum ita succinè ac breuiter
dicuntur, nobis certè, quæ non vsque adeò multùm intelligimus, ma-
mopere nocere posset.

Nonnullis quoque animabus videbitur, quòd de passione Domini
& minus adhuc de Beatissima Virgine Maria, deque vita Sanctissimorum
nullatenus poterunt meditari ac cogitare; quorum tamen memoria
recordatio tam insignem nobis fructum adfert, & tantopere animas
confortat. Equidem non possum intelligere quid tandem cogitant,
ab omni re corporea ita se diuellunt; nam assiduò in amoris incendio
gere & inardescere, Angelicarum mentium proprium est, non nescimus
qui adhuc in corpore mortali viuimus, quibus opus est, de ijs agere,
cogitare, & cum ijs conuersari, qui hoc ipso in corpore constituti cum
sunt, tam heroica propter Deum facinora præstituerunt. quanto
absurdius & magis noxium vltro & de industria sequestrare nos
ab vnico bono & remedio nostro, sacratissima in qua Saluatoris
Iesu Christi humanitate? Equidem non tam eos id facere credo, quam
seipsos non intelligere; itaque tum sibi, tum alijs, non vulgaret
bunt. Hoc saltem ipsis certo asseuero, illos in duas hæc vltimas
fiones non ingressuros: amisso enim ductore (qui est ipse bonus Iesus
haud dubiè à via aberrabunt, & certè nimis quàm multum fuerunt
in prioribus mansionibus cum securitate & tutò eis agere liceat. Non
Dominus ipse asserit & testatur, se viam esse & lucem, neque querentem
ad Patrem, nisi per se, venire posse, & qui videt me, videt & Patrem meum.
At alium horum verborum sensum esse dicent; verum alios illos sensum
ipsa nescio, at cum eo, quem anima mea semper sentit verum esse, haud
nus mihi bene & feliciter cessit.

Sunt & quædam animæ (imò earum non pauca mecum de hoc
eegerunt) quæ cum, domino dante semel ad perfectam contempla-
tionem pertigere, semper in eam anere vellent. quod tamen opus
nino non potest esse. Per hanc ergo diuinam gratiam ita affectum
vt, quemadmodum antea solebant, deinceps nequeant de passionibus
vitæ Domini nostri Iesu Christi mysterijs meditari. Cuius rei quæ
causa, non video; hæc tamen ordinariè causa est, quod videlicet
ctus exinde minùs ad meditationem habilis & idoneus maneat. Cuius
inhabilitatis hanc esse causam mihi verisimile sit, quod, cum medi-
tationis obiectum & finis alius non sit, quam vt Deus inuestigetur
quærat, vbi is ergo iam semel inuentus erit, & anima per operum
voluntatis, ad eundem denuo quærendum, iam assuetudinem quor-
dam parauit, vltèriùs se per intellectum defatigare nolit. Patet
itaque

Non sim; et
in perfe-
cta contem-
platione ma-
nendum cur
in quibus
dam secus
fiat.

iam tota accensa est & inflāmata, videtur mihi generosa hæc potentia alterius illius, si posset, adminiculo vti nolle. In quo malè nō facit: sed id vti faciat, impossibile certè erit, præsertim ante, quàm ad has posteriores mansiones peruenerit; nec aliud id erit quam tempus & operam perdere. Sæpè namque voluntas, quò accendatur, intellectus operā & adminiculo iuuetur oportet. Hoc porro punctum in primis notare, vos velim, carissimæ; est enim maximi momenti, vnde & ipsum pluribus hic declarare mihi propositum est.

Vult & desiderat istiusmodi anima, totam se amori impendere, & præterquam in amorem in nihil aliud veller intendere; non poterit tamen, quamuis id velit. Licet enim voluntas emortua non sit, nihilominus ignis, qui ipsam incendere & ardentem facere solet, iā extinctus est; vnde aliquo qui eū accendat & insufflet, opus est, vt is calorē à se diffundat. Bonū ne esset, animā in hac ariditate agentē, ignē è cælo exspectare, qui sacrificiū, q̄ illa Deo de se ipsa facit, incendat, quēadmodū eum aliās S. Pater, noster Elias exspectauit: nequaquā. Neq; enim consultum est miracula cælitus exspectare; faciet illa Deus, cū ei placuerit, in re animæ huius (vti iā antè diximus, & adhuc diceretur infra) Verūm vult Maiestas eius, nos ita improbas reputemus, vt ea ipsum in nostri gratiā facere, nō promereamur, sed, quomodo cūq; poterimus, nos ipsas iuueamus. Et sanè persuasum habeo, hoc ipsum nos quoadusq; moriamur, facere oportere, ad quātūcumq; etiā sublime orationis gen^{us} euectæ erim^{us}. Quāquā eū, quē in septimā mansionē Dominus iā introduxerit, rarò, & penē nūquā, hanc adhibere diligentiā & conatū oporteat, idq; ob eā quā ibi (si non obliuiscar) assignabo rationē: sed huic valde ordinarium est, vt Dñm nostrum Iesum Christū ubiq; præsentē & præ oculis habeat, ac modo quodā admirabili, vbi diuinitas & humanitas vnita sunt, sēper velut in eius contubernio versetur. Quocirca, vbi ille quē dixi, ignis in voluntate accensus non erit, neque Dei præsentia vllatenus sentitur, eū necesse est (hoc quippe Maiestas illius nos facere vult) quæramus, sicuti sponsa in Canticis eū quæsiuit: & creaturas interrogemus, quis ipsas fecerit, vti S. Augustinus in suis, credo, Meditationibus, aut Cōfessionibus fecisse legitur: neq; velut stolidi & statuz hæreamus, tēpus omne in nuda exspectatione eius cōsumentes. fieri potest, vt, quod semel nobis datū est, (fortassis in principio) anno integro, aut etiā pluribus, Dominus nō det. nouit Maiestas eius quare id sic faciat: nostrū nō est id scire velle, neq; etiam causa est, cur scire id velim^{us}. Cū verò viā nouerimus, quā, ad illi placēdū, ambulare nos oporteat, viā scilicet mādatorū ac cōsiliōrū eius; impigrè per eam ambulemus, vitam quoq; eius ac mortem, & quam multum ei debeamus, identidem recogitemus, quæ reliqua sunt, veniant quando Domino visum fuerit.

Il 2

Dicent

*Ignis amoris
per nos im-
sufflandus.*

*Desiderat cre-
aturæ collig-
endus ali-
quando.*

S.
Theresiae

Opera

IN VII
106

*Quid sit
meditatio.*

Dicent ad hoc, non posse se in id genus rebus diu hærere; sed ob id quod dixi, aliquam ad hoc rationem habebunt. Verum iam non nouistis, aliud esse per intellectum discurrere; aliud verò, meditationem intellectui quid repræsentare. Dicetis mihi forsitan, non intelligere quid velim dicere, reuera fieri potest, vt ne ipsa quidē id satis intelligat, quò ipsum alijs aperiā: dicam tamen quod potero. Meditationem esse conseo, per intellectum circa rem aliquam discurrere hoc incipimus, verbi causa, cogitare, ac mente voluere gratiam ac donum quam Deus opt. max. nobis tum fecit, cum filium suum vniuersum nobis dedit. Neque in hac fistimus, sed vltius, ad totius vitæ curiosiora mytheria, pertransimus. Vel, incipimus ab oratione quam hortor fudit; nec antè intellectus sistit, quam eum in cruce posuit contemplatus. Vel denique aliquod passionis punctum (exemplaria, illius comprehensionem à ludæis) meditandum accipimus, à eo mysterio singula, quæ in ipso consideranda & sentienda occurrunt, minutatim excutimus, vt prodicionem ludæ, fugam ad montem olivæ, & cæteras eius circumstantias. Et est hoc admirabile, & de meritum orationis genus. Et hæc est oratio, quam dico, non illas dicturas se tenere non posse, quas ad res supernas minus & ad perfectam contemplationem euexerit. Cur id fiat, & quænam sit causa, (vt dixi) nescio: sed, vt plurimum certe eam non poterunt. At sine causa ac fundamento dicent, se in hisce operibus diu manere, eaq; sæpius ob oculos & in memoria habere, ac perit cum Ecclesia Catholica eadem recollit, non posse. Neque vult fieri potest, vt anima, quæ tam multa à Deo accepit, tam præciosa & pretiosa amoris indicia memoriâ suâ excidere patiatur: sunt quæ hæc, velut vitæ quædam scintillæ, ad amorem, quo Dominum prosequitur, magis in ipsa accendendum, nisi quòd se ipsa non negat. hæc namque mytheria modo quodam perfectiore intellectu, & intellectu eadem ipsi viuè repræsentet, itaque hæc eius memorie sculpta maneant, vt vel vnica Domini in horto prostrati, & sanguinem sudorem exsudentis aspectus & consideratio, nimis quam satis famulam, non ad vnā solū horam, sed ad multos quoque dies vitam detinendam. Dum ergo simplici pioque mentis oculo intuearis quis ipse sit, quamq; pòst rā grauē ipsius pœnam ei nos ingratum buerim; ilico volūtas huc accurrit, licet sine sensibili aliqua amplexitudine, vt pro tam singulari benignitate ei vel in aliquo seruitur eo vicissim pœnosum quid pati desideret & qui tam multa tamque ciā pro ipsa pertulit; & alia eiusmodi, in quibus & memoria & affectus occupatur. Et hoc in causa esse credo, cur vltius in super

*Passionis
Domini my-
theria ali-
quādo reco-
lere debent
contemplari.*

*Cui super
ea nequeant
discernere.*

ne discurrendo progredi nequeat; hoc quoque eam credere facit, quod de illa cogitare & meditari prorsus nequeat. Et, siquidem de ea non cogitet, certè bonum est cogitare procuret; scio namque, id per quantumcumque sublimem orationis modum, minimè impediendum, nec possum dicere, bene eum agere quod frequenter in ea recolenda sese non exercet. Si forè Dominus eam exinde suspendat, per me licet, suspendat; nam, quamlibet ipsa nolit, faciet is eam relinquere id in quo iam de facto erat. Et hunc procedendi modum, nullatenus aliquid impedimentum, verum insigne ad omnia boni genera adiumentum esse, mihi certissimè persuadeo. Quod sanè non esset, si se in discurrendo (vt initio dicebam) multum fatigaret & laboraret, at quisquis iam ad maiora peruenit, penitus id facere (vt quidem puto) non poterit; fiet tamen posset quod sic, cum multæ sint viæ, per quas Deus animas con-

*Non sunt
condemnanda
animæ
qua in pas-
sione Domi-
ni meditari
nō poterūt.*

ducit; cauendum tamen, ne malè incedere. censeamus eas, quæ per hanc quam antè dixi, incedere non poterunt, neque ad tantis bonis ac in vitæ Domini nostri Iesu Christi, qui nostrum bonum est, mysterijs includuntur, fruendum ineptas iudicemus, neq; etiam vllus (quantumlibet sit spiritualis) mihi persuadebit, hac sese via benè recteque incedere. Quædam sunt principia, quædam etiam media, quæ animæ nonnullæ habent, quæ ubi ad orationem quietis iam peruenire, & delicijs & gustibus quos Dominus dat, frui incipiunt, magnum quid ipsis videtur in ea manere posse, vt delizioso illo gustu identidem fruantur. Credant ergo mihi, neq; adeò sese illo absorberi sinant (quemadmodum alio in loco dixi) vita quippe longa est, multiq; in ea labores ferendi occurrūt, & in exemplar nostrū Iesum Christum, quomodo videlicet ipse passus sit, nec non in eius Apostolos, & reliquos sanctos, respicere nos necessum est, quò illos cum perfectione toleremus.

*Iesus &
sancti bonū
sunt contu-
bernium.*

Certè nimis quàm bonum contubernium & societas est bonus

II 3

per

*Exterior
distractio
inuit ad il-
lusionem
uendam in
visionibus.*

per eas ab hoc illusionum periculo liberemini; etenim, si quidem illud id dureret, sensibus saltem & capiti cerebroque inde non parum damnum immineret.

*Humani-
tatem
Christi peni-
tiae relin-
quere, val-
de periculo-
sum est.*

Satis superque declarasse me existimo, quam par sit, omnes, qui tumcumque spirituales sint, res corporeas adeo non fugere, ut etiam ipsam sacratissimam Redemptoris nostri humanitatem sibi damnum creare posse arbitrentur. Ad hoc adstruendum adferunt id, quod in discipulis suis dixit, expedit vobis ut ego vadā. Equidem prorsus libere nequeo. Certe benedictae matri suae numquam tale quid ipse dixit, utpote quae in fide solida & stabilis erat: sciebat namque, eū & Deum & hominem esse: & quamuis maiore eum quā illi amore prosequeretur, tamen tam erat perfectus, ut potius eam iuaret. Non fuerunt certe Apostoli tunc temporis tam in fide constantes & firmi, ac fuerunt postea, modo nos in ea constantes esse, par est. Equidem vobis assero, carissime, illam me viam ut valde periculosam reputare, & paulatim diabolo eo fortasse per hoc venturum, ut omnem erga sanctissimum Eucharistiae Sacramentum affectum & deuotionem ex animo nos faciat exere. Deceptio certe, quam ego mihi alias passa videor, nondum videri venerat, sed usque eo tantum, quod minimè mihi saperet tam frequenter de Redemptore nostro Iesu Christo meditari, sed in hac absque ne manere gauderem, hunc gustum exspectans. Videbam porro manifeste, mala me via incedere: quod enim eam semper ac continuo habere non possem, hinc cogitatio mea huc illucque fluctuans diuagabatur, & anima mea ad instar aui huc illucque volitantis, neque ubi quiesceret aut fidat inuenientis, esse videbatur, idque cum magno temporis dispendio, ac per modico in virtutum studio & oratione progressu fiebat. Porro, quid in causa esset, non intelligebam, neque eam (ut mihi quidem videtur) vniquam intellexissem, quod id mihi bonum, & nimis quam bonum esse videretur; quoad usque cum quadam Dei ancilla, de modo o-

*Dolet S. M.
quod ab hu-
manitate
Christi se
vniquam
se iunxerit.*

gandi quem ipsa obseruabam, communicans, ab illa quid me facere deberet edocta fui. Exinde igitur manifestè perspexi, quam mala via incederem; & numquam nō etiamnum me cruciat & affligit, quod vel illud quod tempus fuerit quo hoc ipsum non intellexi, quod scilicet, tam dispendio vix vllum fieri posset compedium; &, etiam si possem, nullum omnino bonum cupio, nisi quod eius opera datum & comparatum est,

per quem omnia nobis bona uenerunt. Sit ipse in perpetuas

aeternitates benedictus.

Amen

Capitulum